Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [*JULIANE KOKOTT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2021. gada 15. jūlijā [1]

Lieta C-351/20 P

Liviu Dragnea
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija – Eiropas Reģionālās attīstības fonds – Rumānijas reģionālās darbības programma 2007.–2013. gadam – Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) veiktās izmeklēšanas – Izmeklēšanas ziņojumi – Valsts korupcijas novēršanas biroja lūgums uzsākt izmeklēšanu par Savienības līdzekļu piesavināšanos – Valsts izmeklēšanas procedūra – Pieteikums uzsākt izmeklēšanu saistībā ar *OLAF* iepriekš veikto izmeklēšanu norisi – Pieteikums par piekļuvi lietas materiāliem un piekļuvi dokumentiem – Noraidījums – Atcelšanas prasība – Pieņemamība

I. Ievads

1. Lai aizsargātu Savienības finanšu intereses, Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) ir plašas izmeklēšanas pilnvaras. Tādēļ Regulā Nr. 883/2013 par izmeklēšanu, ko veic *OLAF*[2], personām, attiecībā uz kurām tiek veikta šāda izmeklēšana, ir paredzētas procesuālās pamatgarantijas. To mērķis ir nodrošināt, ka to tiesības tiek ievērotas *OLAF* veiktās izmeklēšanas darbību laikā. Tas tādēļ, ka ir skaidrs, ka šī izmeklēšana ietekmē to personu tiesības, uz kurām tā attiecas.

2. Savukārt pastāv domstarpības un, cik noprotams, vēl nav galīgi precizēts tas, vai un attiecīgā gadījumā kādā mērā galīgie ziņojumi, kurus *OLAF* sagatavo savas veiktās izmeklēšanas beigās, var tikt apstrīdēti Savienības tiesās. Ir gan tiesa, ka šajā apelācijas tiesvedībā par to galu galā nav jālemj, jo šim jautājumam šajā gadījumā nav nozīmes strīda atrisināšanā. Proti, neatkarīgi no tā, vai apelācijas sūdzības iesniedzējs būtu varējis Vispārējā tiesā apstrīdēt divus šeit aplūkotos attiecīgos *OLAF* ziņojumus, viņa celtā prasība šajā ziņā būtu bijusi novēlota.

[1] Oriģinālvaloda – vācu.

[2] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES, Euratom) Nr. 883/2013 (2013. gada 11. septembris) par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*), un ar ko atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1073/1999 un Padomes Regulu (Euratom) Nr. 1074/1999 (OV 2013, L 248, 1. lpp.). Šī regula pēc šeit aplūkoto attiecīgo izmeklēšanu pabeigšanas tika grozīta divas reizes, pēdējo reizi – ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES, Euratom) 2020/2223 (2020. gada 23. decembris), ar kuru groza Regulu (ES, Euratom) Nr. 883/2013 attiecībā uz sadarbību ar Eiropas Prokuratūru un Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai izmeklēšanas efektivitāti (OV 2020, L 437, 49. lpp.). Vērā ņemami grozījumi attiecībā uz šo tiesvedību tiks izskatīti turpinājumā (skat. šo secinājumu 47.–49. punktu).

3. Taču jautājums, kas ir šīs apelācijas tiesvedības pamatā, attiecas uz saistīto problemātiku par piekļuvi izmeklēšanas lietas materiāliem personai, kura pati sevi uzskata par tādu, uz ko attiecas izmeklēšana, bet kuru *OLAF* nav kvalificējis par attiecīgo personu Regulas Nr. 883/2013 izpratnē. It īpaši rodas jautājums, kādā šajā gadījumā ir mijiedarbība starp tiesībām piekļūt lietas materiāliem, no vienas puses, un tiesībām piekļūt Komisijas dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 [3], no otras puses.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Regula Nr. 883/2013

4. No Regulas Nr. 883/2013 1. panta 1. punkta izriet, ka *OLAF* izmeklēšanas pilnvaru mērķis ir pastiprināti apkarot krāpšanu, korupciju un jebkādas citas nelikumīgas darbības, kas ietekmē Eiropas Savienības finanšu intereses.

5. Saskaņā ar Regulas Nr. 883/2013 2. panta 4. punktu ""administratīva izmeklēšana" ("izmeklēšana") ir visas inspekcijas, pārbaudes un citi pasākumi, ko Birojs veic saskaņā ar 3. un 4. pantu, lai sasniegtu 1. pantā izklāstītos mērķus un lai vajadzības gadījumā konstatētu izmeklējamo darbību nelikumību [..]".

6. Saskaņā ar Regulas Nr. 883/2013 2. panta 5. punktu "attiecīgā persona", uz kuru attiecas *OLAF* veiktā izmeklēšana "ir jebkura persona vai uzņēmējs, kuru tur aizdomās par krāpšanas, korupcijas vai jebkādu citu nelikumīgu darbību veikšanu, kuras ietekmē Savienības finanšu intereses, un attiecībā uz kuru [*OLAF*] veic izmeklēšanu".

7. Regulas Nr. 883/2013 3. un 4. pantā ir paredzēts, ka *OLAF* veic ārēju izmeklēšanu uz vietas dalībvalstīs, trešās valstīs un starptautisku organizāciju telpās, kā arī iekšēju izmeklēšanu Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās.

8. Regulas Nr. 883/2013 5. panta nosaukums ir "Izmeklēšanas sākšana", un tā 1., 2. un 4. punkts ir formulēts šādi:

"1. Ģenerāldirektors var sākt izmeklēšanu, ja pastāv pietiekami nopietnas aizdomas, kuru pamatā var būt arī trešās personas sniegta informācija vai anonīma informācija, ka ir notikusi krāpšana, korupcija vai jebkāda cita nelikumīga darbība, kas ietekmē Savienības finanšu intereses. Pieņemot lēmumu sākt vai nesākt izmeklēšanu, ģenerāldirektors ņem vērā izmeklēšanas politikas prioritātes un Biroja gada pārvaldības plānu, kas izstrādāti saskaņā ar 17. panta 5. punktu. Minētajā lēmumā ņem vērā arī prasību nodrošināt, lai Biroja resursi tiktu izlietoti lietderīgi un lai izmantotie līdzekļi būtu samērīgi. Saistībā ar iekšēju izmeklēšanu īpaši ņem vērā to, kura iestāde, struktūra, birojs vai aģentūra izmeklēšanu var veikt vislabāk, jo īpaši ievērojot faktu būtību, lietas faktisko vai potenciālo finansiālo ietekmi un to, vai ir iespējama tiesvedība.

2. Lēmumu sākt ārēju izmeklēšanu pieņem ģenerāldirektors pēc savas iniciatīvas vai pēc pieprasījuma, kas saņemts no attiecīgās dalībvalsts vai no jebkuras Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras.

[3] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.).

Lēmumu sākt iekšēju izmeklēšanu pieņem ģenerāldirektors pēc savas iniciatīvas vai pēc pieprasījuma, kas saņemts no iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras, kurā jāveic izmeklēšana, vai no kādas dalībvalsts.

[..]

4. Divos mēnešos pēc tam, kad Birojs ir saņēmis 2. punktā minēto pieprasījumu, pieņem lēmumu sākt vai nesākt izmeklēšanu. To nekavējoties paziņo tai dalībvalstij, iestādei, struktūrai, birojam vai aģentūrai, kas iesniedza pieprasījumu. Lēmumu nesākt izmeklēšanu pamato. Ja minētajā divu mēnešu laikposmā Birojs nav pieņēmis lēmumu, uzskata, ka Birojs ir pieņēmis lēmumu izmeklēšanu nesākt.

Ja kāds ierēdnis, cits darbinieks, iestādes vai struktūras loceklis, biroja vai aģentūras vadītājs vai personāla loceklis, rīkojoties saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu, Birojam sniedz informāciju, kas ir saistīta ar aizdomām par krāpšanu vai pārkāpumu, Birojs minēto personu informē par to, vai saistībā ar konkrētajiem faktiem ir nolemts sākt vai nesākt izmeklēšanu."

9. Regulas Nr. 883/2013 9. pantā ir uzskaitītas procesuālās garantijas par labu personām, uz kurām attiecas *OLAF* veiktā izmeklēšana. Minētā panta 4. punktā it īpaši ir paredzēts, ka ikvienai personai tiek dota iespēja sniegt komentārus, pirms tiek sagatavoti secinājumi, kuros minēts tās vārds.

10. Saskaņā ar Regulas Nr. 883/2013 11. pantu ("Izmeklēšanas ziņojums un turpmākā rīcība") pēc tam, kad *OLAF* ir pabeidzis izmeklēšanu, sagatavo ziņojumu, kurā it īpaši norāda veiktās procedūras, konstatētos faktus un to provizorisku juridisko klasifikāciju, kā arī vajadzības gadījumā pievieno ieteikumus attiecībā uz to, vai Savienības iestādēm vai attiecīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm būtu vai nebūtu jāveic kādas darbības.

B. Regula Nr. 1049/2001

11. Regulas Nr. 1049/2001 6. panta nosaukums ir "Pieteikumi", un tā 1. punkts ir formulēts šādi:

"1. Pieteikumus saistībā ar piekļuvi dokumentam iesniedz rakstiski, arī elektroniski, vienā no EK līguma 314. pantā minētajām valodām; tiem ir jābūt skaidri formulētiem, lai iestāde varētu viegli atrast attiecīgo dokumentu. Pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli."

12. Regulas Nr. 1049/2001 7. panta nosaukums ir "Sākotnējo pieteikumu izskatīšana", un tā 1., 2. un 4. punkts ir formulēts šādi:

"1. Pieteikumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem izskata ātri. Pieteikuma iesniedzējam nosūta saņemšanas apstiprinājumu. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus, kā arī informē pieteikuma iesniedzēju par viņa tiesībām iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar šā panta 2. punktu.

2. Saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju.

[..]

4. Nesaņemot iestādes atbildi paredzētajā laikā, pieteikuma iesniedzējam ir tiesības iesniegt atkārtotu pieteikumu."

13. Regulas Nr. 1049/2001 8. panta ("Atkārtotu pieteikumu izskatīšana") 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. Pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā iestāde, ievērojot nosacījumus, kas izklāstīti attiecīgi EK Līguma 230. un 195. pantā, informē pieteikuma iesniedzēju par viņam pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, proti, tiesvedības uzsākšanu pret iestādi vai sūdzības iesniegšanu ombudam.

[..]

3. Ja iestāde nesniedz atbildi paredzētajā termiņā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības saskaņā ar attiecīgajiem EK līguma noteikumiem iesūdzēt iestādi tiesā un/vai iesniegt sūdzību ombudam."

III. Apelācijas tiesvedības priekšvēsture

A. Procedūra OLAF un apstrīdētā vēstule

14. 2015. gada 10. februārī *OLAF* uzsāka divas izmeklēšanas (OF/2015/0124/B5 un OF/2015/0125/B5) saistībā ar iespējamu krāpšanu. Tās attiecās uz diviem ceļu būves projektiem. Teleormanas [*Teleorman*] apgabala iestāde Rumānijā bija piešķīrusi projektus, un tos finansēja Eiropas Reģionālās attīstības fonds (ERAF) (turpmāk tekstā – "iepriekšējās izmeklēšanas") [4].

15. Savos galīgajos ziņojumos par šīm izmeklēšanām, kas datēti ar 2016. gada 30. maiju (OF/2015/0124/B5) un 2016. gada 16. septembri (OF/2015/0125/B5), *OLAF* konstatēja, ka ir dibinātas divas noziedzīgas organizācijas un, iespējams, ir viltots liels skaits dokumentu, lai nelikumīgi iegūtu Savienības līdzekļus.

16. *OLAF* arī ieteica Eiropas Komisijai atgūt attiecīgās summas; Rumānijas korupcijas novēršanas iestādei tas ieteica uzsākt krimināllizmeklēšanu par Savienības finanšu interešu pārkāpumiem.

17. *OLAF* kvalificēja Teleormanas apgabala iestādi kā "attiecīgo personu", uz kuru attiecas iepriekšējās izmeklēšanas Regulas Nr. 883/2013 2. panta 5. punkta izpratnē. Savukārt apelācijas sūdzības iesniedzējs, *Liviu Dragnea*, kurš izskatāmo faktisko apstākļu rašanās laikā bija šīs iestādes priekšsēdētājs, netika kvalificēts par "attiecīgo personu".

18. 2017. gada 13. novembrī Rumānijas korupcijas novēršanas iestāde paziņoja, ka pret apelācijas sūdzības iesniedzēju ir uzsākts kriminālprocess par krāpšanu saistībā ar Savienības līdzekļiem, krimināla organizācijas dibināšanu un pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu.

[4] Šajā ziņā un saistībā ar turpmākajiem punktiem skat. pārsūdzētā rīkojuma 1. un nākamos punktus (skat. tālāk šo secinājumu 6. zemsvītras piezīmi).

19. Tajā pašā dienā arī *OLAF* publicēja paziņojumu presei, kurā tas savukārt paziņoja par valsts kriminālprocesa uzsākšanu pret apelācijas sūdzības iesniedzēju. Šajā ziņā *OLAF* minēja apelācijas sūdzības iesniedzēja vārdu un norādīja uz tā veikto iepriekšējo izmeklēšanu nozīmi valsts iestāžu veiktā kriminālprocesa uzsākšanā:

"The Romanian National Anticorruption Directorate (DNA) has accused Liviu Dragnea, the leader of the Romanian Social Democrat Party (PSD), of fraud with European Union (EU) funds, of creating an organised criminal group, and of misusing his position for personal gain. [..]

The contribution of the European Anti-Fraud Office (OLAF) to this outcome has been emphasised by the DNA. The DNA has explained that their case comes as a result of two investigations conducted by the OLAF into projects financed by the European Regional Development Fund for road construction in Romania, which were concluded in May and September 2016.

[..]"[5]

20. 2018. gada 1. jūnijā apelācijas sūdzības iesniedzējs nosūtīja *OLAF* vēstuli, kurā viņš kritizēja *OLAF* pieeju iepriekšējo izmeklēšanu ietvaros, kā arī galīgajos ziņojumos ietvertos secinājumus. Vietām viņš atsevišķus šo ziņojumu punktus komentēja detalizēti.

21. Ar 2018. gada 10. jūlija vēstuli *OLAF* atteicās uz to atbildēt un sniegt komentārus par saviem galīgajiem ziņojumiem. Šajā ziņā tas atsaucās uz saviem vispārīgajiem procesuālajiem noteikumiem, Vispārējās tiesas judikatūru par galīgo ziņojumu juridisko raksturu, kompetenču sadalījumu starp *OLAF* un valsts iestādēm, kā arī uz to veikto izmeklēšanu.

22. 2018. gada 22. augustā apelācijas sūdzības iesniedzējs *OLAF* nosūtīja vēl vienu vēstuli. Tajā viņš iebilda pret *OLAF* sniegtajiem apsvērumiem, kas bija ietverti tā 2018. gada 10. jūlija vēstulē. Turklāt viņš vēlreiz izteica kritiku par galīgajiem ziņojumiem, darbības likumību, secinājumu pareizību un *OLAF* juridisko viedokli. Turklāt šī iestāde neesot ievērojusi procesuālos noteikumus. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdza *OLAF* uzsākt izmeklēšanu attiecībā uz iepriekšējo izmeklēšanu norisi un piešķirt viņam piekļuvi vairākiem dokumentiem, kas ietverti šo izmeklēšanu lietas materiālos.

23. Ar 2018. gada 1. oktobra vēstuli (turpmāk tekstā – "apstrīdētā vēstule") *OLAF* atkārtoti pauda viedokli, ko tas jau bija paudis 2018. gada 10. jūlija vēstulē, un noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja lūgumu. Kā pamatojumu tas norādīja, pirmkārt, to, ka viņa uzsvērtie punkti neattaisno izmeklēšanas uzsākšanu attiecībā uz iepriekšējo izmeklēšanu norisi. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs neesot bijis persona, uz kuru attiecās šīs izmeklēšanas. Tādēļ Regulas Nr. 883/2013 9. panta 4. punktā paredzētās procesuālās tiesības viņam nav piemērojamas. *OLAF* atteica piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.

B. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

24. Ar 2018. gada 11. decembra procesuālo dokumentu apelācijas sūdzības iesniedzējs Vispārējā tiesā cēla atcelšanas prasību attiecībā uz apstrīdēto vēstuli. Turklāt viņš lūdza Vispārējo tiesu uzdot Komisijai iesniegt dokumentus, kas jau tika pieprasīti procedūrā *OLAF*.

[5] *OLAF* paziņojums presei Nr. 16/2017.

25. Ar 2019. gada 6. marta procesuālo dokumentu Komisija saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 130. panta 1. punktu izvirzīja iebildi par nepieņemamību un lūdza prasību noraidīt kā nepieņemamu.

26. Ar 2019. gada 18. aprīļa vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdza Vispārējo tiesu noraidīt iebildi par nepieņemamību, izskatīt prasību pēc būtības un piešķirt viņam piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.

27. Ar 2020. gada 12. maija rīkojumu *Dragnea*/Komisija (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums")[6] Vispārējā tiesa apmierināja Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, noraidīja prasību kā nepieņemamu un piesprieda apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi pirmajā instancē formāli bija vērsti uz konstatējumu veikšanu, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka prasības mērķis kopumā bija atcelt apstrīdēto vēstuli, ar kuru *OLAF* bija noraidījis apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikumus, pirmkārt, veikt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi un, otrkārt, piekļūt dokumentiem[7]. Pēc Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību Vispārējā tiesa vispirms izvērtēja prasības pieņemamību attiecībā uz *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi[8]. Pēc tam tā izvērtēja prasības pieņemamību attiecībā uz atteikumu piekļūt pieprasītajiem dokumentiem[9]. Noslēgumā tā uzskatīja, ka abas prasījumu daļas ir nepieņemamas.

IV. Apelācijas tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

29. Ar 2020. gada 30. jūlija procesuālo dokumentu apelācijas sūdzības iesniedzējs iesniedza apelācijas sūdzību par pārsūdzēto rīkojumu. Viņš lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto rīkojumu, atzīt viņa prasību pirmajā instancē par pieņemamu un konstatēt, ka Komisija:

– ir pārkāpusi Regulas Nr. 883/2013 9. panta 1., 2. un 4. punktu, kā arī viņa tiesības uz aizstāvību, viņa tiesības tikt uzklausītam un nevainīguma prezumpciju;

– ir pārkāpusi vispārējo Savienības labas pārvaldības principu;

– ir pārkāpusi viņa tiesības, noraidot pieteikumu par piekļuvi dokumentiem.

30. Papildus apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu lemt par pierādījumu savākšanas pasākumiem un uzdot Komisijai tiesvedības laikā iesniegt apelācijas sūdzībā uzskaitītos dokumentus. Visbeidzot viņš lūdz piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

31. Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību kā nepamatotu, noraidīt pieteikumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

6 T-738/18, nav publicēts, EU:T:2020:208.

7 Pārsūdzētā rīkojuma 14.–21. punkts.

8 Pārsūdzētā rīkojuma 25.–55. punkts.

9 Pārsūdzētā rīkojuma 56.–70. punkts.

V. Vērtējums

A. Par apelācijas sūdzību

32. Ar saviem apelācijas sūdzības pamatiem apelācijas sūdzības iesniedzējs iebilst gan pret Vispārējās tiesas konstatējumiem par viņa prasības nepieņemamību attiecībā uz *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi (1), gan Vispārējās tiesas konstatējumiem par viņa prasības nepieņemamību attiecībā uz atteikumu piekļūt pieprasītajiem dokumentiem (2).

1. Par prasības pieņemamību attiecībā uz OLAF atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi (pirmais apelācijas sūdzības pamats)

33. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka pirmajā instancē izvirzītais prasījums atcelt *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējās izmeklēšanas norisi ir nepieņemams trīs iemeslu dēļ: pirmkārt, tādēļ, ka Regulā Nr. 883/2013 fiziskām un juridiskām personām nav atzītas tiesības lūgt *OLAF* uzsākt izmeklēšanu, tādējādi attiecīga pieteikuma noraidīšana nevar radīt juridiskas sekas un līdz ar to nevar būt apstrīdams akts [10]; otrkārt, tādēļ, ka *OLAF* galīgie ziņojumi nav apstrīdami akti, bet tikai ieteikumi vai atzinumi, līdz ar to arī nevar tikt apstrīdēts pieteikuma grozīt šādu ziņojumu noraidījums [11]; treškārt, tādēļ, ka katrā ziņā tas nozīmētu apiet termiņu prasības celšanai par galīgajiem ziņojumiem, ja strīdīgais pieteikums tiktu atzīts par pieņemamu, jo prasība pirmajā instancē tika celta pēc termiņa beigām šo ziņojumu apstrīdēšanai [12].

34. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Vispārējās tiesas konstatējums, saskaņā ar kuru viņa prasījums atcelt *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi bija nepieņemams, ir balstīts, pirmkārt, uz kļūdaino pieņēmumu, ka viņš šajās izmeklēšanās nebija "attiecīgā persona", un, otrkārt, uz kļūdaino pieņēmumu, ka *OLAF* izmeklēšanas ziņojumiem nebija būtiskas ietekmes uz turpmākajiem valsts kriminālprocesiem. Taču esot tieši otrādi. Tādēļ tas esot pretrunā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā prasībai, ja uz *OLAF* nelikumīgām izmeklēšanas darbībām un procesuālajiem pārkāpumiem varētu atsaukties tikai prasības par zaudējumu atlīdzināšanu ietvaros, nevis atcelšanas prasības ietvaros.

35. No šīs argumentācijas izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja kritika ir koncentrēta uz izteikumu, kurā Vispārējā tiesa, atsaukdamās uz savu pastāvīgo judikatūru, ir konstatējusi, ka ziņojumi, ko *OLAF* sagatavo savas izmeklēšanas beigās, nav apstrīdami akti atbilstoši LESD 263. pantam, jo tie ir tikai ieteikumi vai atzinumi, kas nerada saistošas tiesiskās sekas [13].

36. Līdz šim Tiesa, cik noprotams, vēl nav izskatījusi jautājumu par šo ziņojumu apstrīdamību, bet gan vienīgi ir nospriedusi, ka *OLAF* veiktā informācijas nodošana valsts iestādēm nav apstrīdams akts [14].

[10] Pārsūdzētā rīkojuma 31.–36. punkts.

[11] Pārsūdzētā rīkojuma 39.–41. punkts.

[12] Pārsūdzētā rīkojuma 43.–46. punkts.

[13] Papildus pārsūdzētā rīkojuma 40. un 41. punktam skat. Vispārējās tiesas rīkojumus, 2004. gada 13. jūlijs, *Comunidad Autónoma de Andalucía*/Komisija (T-29/03, EU:T:2004:235, 32.–40. punkts); 2017. gada 21. jūnijs, *Inox Mare*/Komisija (T-289/16, EU:T:2017:414, 14. un nākamie punkti), un 2018. gada 12. jūlijs, TE/Komisija (T-392/17, nav publicēts, EU:T:2018:459, 22.–25. punkts), kā arī Vispārējās tiesas spriedumu, 2019. gada 23. maijs, *Remag Metallhandel* un *Jaschinsky*/Komisija (T-631/16, nav publicēts, EU:T:2019:352, 48. un 49. punkts).

[14] Tiesas priekšsēdētāja rīkojums, 2005. gada 19. aprīlis, *Tillack*/Komisija (C-521/04 P(R), EU:C:2005:240, 34. punkts).

37. Tomēr nav nepieciešams šīs tiesvedības ietvaros turpināt izskatīt jautājumu par *OLAF* galīgo ziņojumu apstrīdamību. Gluži otrādi – šīs tiesvedības vajadzībām nav būtiski, vai Vispārējās tiesas attiecīgā judikatūra ir vai nav jāatstāj spēkā. Tas tādēļ, ka, pat pieņemot, ka *OLAF* galīgie ziņojumi ir apstrīdami akti, šeit aplūkotais prasījums atcelt *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi nebūtu pieņemams.

38. Proti, kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētajā rīkojumā – un tās šajā sakarā konstatētais šajā apelācijas tiesvedībā nav apšaubīts – apelācijas sūdzības iesniedzējs iepriekšējo izmeklēšanu galīgos ziņojumus nav apstrīdējis noteiktajā termiņā. No tā izriet, ka termiņš prasības celšanai par šiem ziņojumiem apelācijas sūdzības iesniedzējam beidzās 2018. gada 12. augustā. Taču prasība pirmajā instancē tika celta tikai 2018. gada 11. decembrī [15].

39. Proti, prasība pirmajā instancē formāli bija vērsta nevis pret pašiem iepriekšējās izmeklēšanas galīgajiem ziņojumiem, bet gan pret apstrīdēto *OLAF* 2018. gada 1. oktobra vēstuli, kurā *OLAF* noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikumu uzsākt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi.

40. Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība ir nepieņemama, ja tā ir vērsta pret aktu, ar ko ir vienīgi apstiprināts agrāks akts, kurš nav apstrīdēts paredzētajā termiņā [16]. Aktu uzskata par vienīgi apstiprinošu, ja tajā nav neviena jauna elementa salīdzinājumā ar agrāko aktu un pirms tā nav tikusi pārskatīta attiecīgās personas, uz kuru attiecas šis agrākais akts, situācija [17]. Akts, ar ko tiek izskatīts pieteikums, kurā iestādei tiek lūgts pārskatīt agrāko aktu, ir uzskatāms par vienīgi apstiprinošu aktu, ja pieteikums nav pamatots ar jauniem un būtiskiem faktiem un iestāde nepieņem lēmumu par šādiem faktiem [18]. Līdz ar to prasītājs, kurš ir pieļāvis termiņa izbeigšanos pārsūdzības iesniegšanai par aktu, nevar atjaunot šo termiņu, attiecīgajai iestādei lūdzot atcelt pirmo aktu un ceļot prasību par atteikumu, ar ko tiek apstiprināts agrākais akts [19].

41. Tāpat tas ir šajā gadījumā. Tas tādēļ, ka, aizbildinoties ar izmeklēšanas pieprasījumu, apelācijas sūdzības iesniedzējs patiesībā vēlējās pamudināt *OLAF* apšaubīt galīgos ziņojumus par iepriekšējām izmeklēšanām.

[15] Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka, lai gan 2016. gada 30. maija un 16. septembra galīgie ziņojumi (skat. iepriekš šo secinājumu 15. punktu) netika nedz publicēti, nedz izsniegti apelācijas sūdzības iesniedzējam, tomēr no lietas materiāliem izriet, ka viņš par tiem uzzināja vēlākais 2018. gada 1. jūnijā, jo šajā datumā viņš *OLAF* nosūtīja pirmo vēstuli, kurā viņš apstrīdēja to saturu (skat. iepriekš šo secinājumu 20. punktu). Tādējādi termiņš prasības celšanai attiecībā uz šiem ziņojumiem bija sācies 2018. gada 2. jūnijā un bija beidzies 2018. gada 12. augustā (skat. pārsūdzētā rīkojuma 43.–46. punktu).

[16] Skat. spriedumus, 1988. gada 15. decembris, *Irish Cement*/Komisija (166/86 un 220/86, EU:C:1988:549, 16. punkts); 2004. gada 9. decembris, Komisija/*Greencore* (C-123/03 P, EU:C:2004:783, 39. punkts), kā arī 2017. gada 31. maijs, *DEI*/Komisija (C-228/16 P, EU:C:2017:409, 35. punkts); skat. arī Vispārējās tiesas spriedumu, 1995. gada 15. marts, *COBRECAF* u.c./Komisija (T-514/93, EU:T:1995:49, 44. punkts).

[17] Spriedumi, 1980. gada 10. decembris, *Grasselli*/Komisija (23/80, EU:C:1980:284, 18. punkts); 2006. gada 14. septembris, Komisija/*Fernández Gómez* (C-417/05 P, EU:C:2006:582, 46. punkts), un 2017. gada 31. maijs, *DEI*/Komisija (C-228/16 P, EU:C:2017:409, 33. punkts).

[18] Skat. Vispārējās tiesas spriedumus, 2011. gada 15. septembris, *CMB* un *Christof*/Komisija (T-407/07, nav publicēts, EU:T:2011:477, 91. punkts), un 2019. gada 26. jūnijs, *NRW. Bank/CRU* (T-466/16, nav publicēts, EU:T:2019:445, 69. punkts).

[19] Skat. Vispārējās tiesas spriedumu, 1995. gada 15. marts, *COBRECAF* u.c./Komisija (T-514/93, EU:T:1995:49, 44. punkts).

42. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikums uzsākt izmeklēšanu nekādā ziņā nebija pieteikums *OLAF* uzsākt izmeklēšanu par nepilnībām Savienībā, dalībvalstīs vai citviet, lai aizsargātu Savienības finanšu intereses Regulas Nr. 883/2013 izpratnē. Tieši pretēji, viņš iesniedza pieteikumu izmeklēšanas uzsākšanai par paša *OLAF* darbībām divās procedūrās, kas tika pabeigtas ar galīgajiem ziņojumiem [20].

43. Saturiski apelācijas sūdzības iesniedzējs savās *OLAF* adresētajās vēstulēs vienīgi kritizēja tā galīgajos ziņojumos ietvertos secinājumus un procesuālās darbības, kuru rezultātā tika izdarīti šie secinājumi, nesniegdams jaunus un būtiskus faktus. Turklāt *OLAF* atbildes vēstulēs un it īpaši 2018. gada 1. oktobra apstrīdētajā vēstulē arī nebija ietverti jauni elementi salīdzinājumā ar iepriekšējo izmeklēšanu galīgajiem ziņojumiem, un pirms tām netika veikta nedz apelācijas sūdzības iesniedzēja situācijas pārskatīšana, nedz tika pieņemts *OLAF* lēmums par jauniem un būtiskiem faktiem [21].

44. Tādējādi, izņemot pieteikuma par piekļuvi dokumentiem noraidīšanu, uz ko attiecas apelācijas sūdzības otrais pamats un kas ir jāvērtē atsevišķi [22], apstrīdētā vēstule attiecībā uz iepriekšējo izmeklēšanu galīgajiem ziņojumiem ir vienkārši apstiprinošs akts. Attiecīgi jautājums par to, vai šie ziņojumi bija apstrīdami, var palikt atklāts. Tas tādēļ, ka pat tad, ja tas tā būtu, tas prasību attiecībā uz *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējām izmeklēšanām nepadarītu par pieņemamu.

45. Ir taisnība, ka judikatūra par apstiprinošiem aktiem galvenokārt attiecas uz gadījumiem, kuros pirmais akts, ko apstiprina otrais akts, ir apstrīdams akts [23], kas arī ir saistīts ar tiesību aizsardzības apsvērumiem [24]. Proti, ja attiecīgajai personai nebija iespējams paredzēt, ka akts tai radīs tiesiskas sekas, fakts, ka tā to nav apstrīdējusi noteiktajā termiņā, protams, nevar tikt pret to vērsts. Tomēr šeit aplūkotā situācija neatbilst šādai situācijai.

46. Tas tādēļ, ka šajā gadījumā pastāv domstarpības un nav pieņemts galīgais lēmums par to, vai *OLAF* galīgie ziņojumi ir apstrīdami akti. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējam, kurš šajā gadījumā tieši tā uzskata, bija jābūt skaidram, ka gadījumā, ja viņš vēlējās apšaubīt *OLAF* secinājumus šajos ziņojumos, ceļot atcelšanas prasību, tad viņš to katrā ziņā varēja darīt tikai, ceļot prasību, kas vērsta pret pašiem šiem ziņojumiem, vai vismaz termiņā, kas paredzēts šo ziņojumu apstrīdēšanai.

47. Tāpat apstāklis, ka savā pieteikumā uzsākt izmeklēšanu par iepriekšējām izmeklēšanām apelācijas sūdzības iesniedzējs īpaši ir uzsvēris *OLAF* procesuālo darbību iespējamo prettiesiskumu, nemaina faktu, ka šis pieteikums būtībā bija tikai šo izmeklēšanu galīgo ziņojumu kritika. Protams, ideja ierosināt izmeklēšanu par *OLAF* izmeklēšanu norisi nav pilnīgi aplama. Par

[20] To galu galā ir konstatējusi arī Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 31.–36. punktā. Tajā paustais Vispārējās tiesas konstatējums, saskaņā ar kuru fiziskām un juridiskām personām saskaņā ar Regulu Nr. 883/2013 nav tiesību lūgt *OLAF* uzsākt izmeklēšanu, šajā apelācijas tiesvedībā turklāt netiek apšaubīts, un nav arī nekāda cita iemesla to apšaubīt (šajā sakarā skat. Regulas Nr. 883/2013 5. pantu un iepriekš šo secinājumu 8. punktu).

[21] Skat. iepriekš šo secinājumu 20.–23. punktu.

[22] Skat. tālāk šo secinājumu 54. un nākamos punktus.

[23] Skat., piemēram, spriedumus, 1988. gada 15. decembris, *Irish Cement*/Komisija (166/86 un 220/86, EU:C:1988:549, 11. un 16. punkts); 1993. gada 25. maijs, *Foyer Culturel du Sart-Tilman*/Komisija (C-199/91, EU:C:1993:205, 19.–24. punkts); 2004. gada 9. decembris, Komisija/*Greencore* (C-123/03 P, EU:C:2004:783, 40, 45. un 47. punkts), un 2017. gada 31. maijs, *DEI*/Komisija (C-228/16 P, EU:C:2017:409, 31. un 36. punkts).

[24] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2004. gada 9. decembris, Komisija/*Greencore* (C-123/03 P, EU:C:2004:783, 40, 45. un 47. punkts), kā arī Vispārējās tiesas spriedumu, 1995. gada 15. marts, *COBRECAF* u.c./Komisija (T-514/93, EU:T:1995:49, 44. punkts).

to liecina nesen un tādējādi pēc šajā gadījumā nozīmīgā laikposma ar Regulu 2020/2223, ar ko groza Regulu Nr. 883/2013, ieviestā institūcija – procesuālo garantiju kontrolieris, kā arī iespēja šim kontrolierim iesniegt iebildumus par *OLAF* pieļauto šo garantiju pārkāpumu [25].

48. Tomēr, pat pieņemot, ka šī procedūra šajā gadījumā ir piemērojama, tādi iebildumi, kādi ir apelācijas sūdzības iesniedzējam, būtu jāsaprot kā tādi, kas ir vērsti pret ziņojumu, ar kuru izbeidz procedūru.

49. Proti, no vienas puses, nesen ieviestā procesuālo garantiju pārbaude, ko veic kontrolieris, ir paredzēta, lai nodrošinātu procesuālo tiesību ievērošanu uzsāktās procedūras laikā vai brīdī, kurā pārkāpumus vēl var novērst, taču ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc izmeklēšanas pabeigšanas [26]. No otras puses, ir skaidri paredzēts, ka sūdzību izskatīšanas mehānisms, ko veic kontrolieris, neskar tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas pieejami saskaņā ar Līgumiem [27].

50. Saistībā ar tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kas ir pieejami saskaņā ar Līgumiem, *OLAF* procesuālās darbības, vismaz pēc galīgo ziņojumu saņemšanas, visticamāk, būtu jākvalificē vienkārši kā sagatavošanās pasākumi, kurus varētu apstrīdēt prasībā par šiem ziņojumiem [28]. Gadījumā, ja galīgie ziņojumi netiktu kvalificēti par apstrīdamiem aktiem, kas šajā gadījumā nav jāpārbauda, šīs *OLAF* darbības varētu tikt vērtētas tiesā prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros [29].

51. No visa iepriekš minētā izriet, ka Vispārējās tiesas konstatējums, ka gadījumā, ja prasība attiecībā uz *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējām izmeklēšanām tiktu atzīta par pieņemamu, tas radītu pamatu, lai apietu termiņu prasības celšanai par galīgajiem ziņojumiem [30], bija pamatots. Ar apstrīdēto *OLAF* vēstuli nevarēja aizsākties jauns termiņš prasības celšanai, jo tā katrā ziņā bija akts, kuram attiecībā pret galīgajiem ziņojumiem bija tikai apstiprinošs raksturs.

52. Tas, ka Vispārējā tiesa nav tieši atsaukusies uz judikatūru par apstiprinošiem aktiem un nav izvērtējusi apstrīdētās vēstules apstiprinošo raksturu galīgo ziņojumu kontekstā, neliedz Tiesai to konstatēt. Pirmkārt, iepriekš minētā Vispārējās tiesas konstatējuma pamatā netieši un noteikti ir pieņēmums, ka apstrīdētajai vēstulei attiecībā uz galīgajiem ziņojumiem ir tikai apstiprinošs raksturs. Otrkārt, Tiesai ir pienākums pēc savas ierosmes pārbaudīt Vispārējā tiesā celtās prasības pieņemamības nosacījumus [31]. Līdz ar to Tiesa pati var pārbaudīt apstrīdētās vēstules apstiprinošo raksturu attiecībā uz galīgajiem ziņojumiem, vēl jo vairāk tāpēc, ka lietas dalībnieki gan Vispārējā tiesā, gan šajā tiesvedībā varēja pietiekami izteikt savu viedokli par šo dokumentu saturu.

[25] Skat. Regulas 2020/2223 32. un 33. apsvērumu, kā arī 1. panta 9. punktu (skat. iepriekš šo secinājumu 2. zemsvītras piezīmi) vai Regulas Nr. 883/2013, kas grozīta ar Regulu 2020/2223, 9.a un 9.b pantu. Šajā kontekstā skat. arī Uzraudzības komiteju, kas izveidota jau atbilstoši Regulas Nr. 883/2013 sākotnējās redakcijas 15. pantam un kas regulāri pārbauda *OLAF* izmeklēšanas funkciju, it īpaši attiecībā uz procesuālo garantiju piemērošanu. Tomēr tas notiek tikai pēc savas iniciatīvas, pēc ģenerāldirektora pieprasījuma vai pēc kādas iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras pieprasījuma.

[26] Sūdzību iesniedz mēneša laikā pēc tam, kad sūdzības iesniedzējam ir kļuvuši zināmi attiecīgie fakti, kas ir viņa procesuālo garantiju vai pamattiesību iespējamā pārkāpuma pamatā. Katrā ziņā to iesniedz ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc izmeklēšanas pabeigšanas. Sūdzības saistībā ar liecinieku iztaujāšanu vai atzinumu sniegšanu ir jāiesniedz pirms termiņu beigām, kas attiecīgajām personām šim nolūkam ir piešķirti (skat. Regulas Nr. 883/2013, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu 2020/2223, 9.b panta 2. punktu).

[27] Skat. Regulas Nr. 883/2013, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 2020/2223, 9.b panta 8. punktu.

[28] Šajā sakarā skat. spriedumus, 1981. gada 11. novembris, *IBM*/Komisija (60/81, EU:C:1981:264, 10. punkts); 1997. gada 18. marts, *Guérin automobiles*/Komisija (C-282/95 P, EU:C:1997:159, 34. punkts), un 2010. gada 26. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 52. punkts).

[29] Šajā nozīmē skat. Vispārējās tiesas spriedumu, 2008. gada 8. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija (T-48/05, EU:T:2008:257, 90. punkts).

[30] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 43. punktu, kā arī iepriekš šo secinājumu 33. punktu.

[31] Rīkojums, 2012. gada 15. februāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (C-208/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:76, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

53. Līdz ar to pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida un nav nepieciešams pēc būtības izskatīt apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentus par *OLAF* galīgo ziņojumu apstrīdamību. Tas tādēļ, ka pat tad, ja Vispārējā tiesa, konstatējot, ka *OLAF* galīgie ziņojumi nav apstrīdami akti, būtu pieļāvusi tiesību kļūdu, šāda kļūda katrā ziņā nevar būt pamats pārsūdzētā rīkojuma atcelšanai, jo tā secinājumi ir pareizi cita tiesiskā pamatojuma dēļ [32].

2. Par prasības pieņemamību attiecībā uz pieteikuma par piekļuvi dokumentiem noraidīšanu (otrais apelācijas sūdzības pamats)

54. Vispārējā tiesa to, vai ir pieņemams pirmajā instancē izvirzītais prasījums atcelt *OLAF* atteikumu piešķirt apelācijas sūdzības iesniedzējam piekļuvi dokumentiem, kas uzskaitīti tā 2018. gada 22. augusta vēstulē [33], ir izvērtējusi tikai un vienīgi saistībā ar Regulu Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (šajā ziņā skat. tālāk b) apakšpunktu). Tomēr rodas jautājums, vai nebija jāpārbauda arī tas, vai attiecīgais pieteikums nebija pieņemams, ņemot vērā personas, uz kuru attiecas *OLAF* izmeklēšana, tiesības piekļūt lietas materiāliem (šajā ziņā skat. tālāk a) apakšpunktu).

a) Par tiesībām piekļūt lietas materiāliem

55. Pārsteidzošs ir pamatojums, ar kuru Vispārējā tiesa ir atzinusi par nepieņemamu apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē izvirzīto prasījumu atcelt *OLAF* atteikumu piešķirt viņam piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.

56. Proti, saskaņā ar Komisijas argumentāciju Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikumu par piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem *OLAF* ir sapratis un izskatījis kā pieteikumu par piekļuvi lietas materiāliem, ko ir iesniegusi persona, kura sevi uzskatīja par tādu, uz kuru attiecas izmeklēšana, nevis kā pieteikumu par publisku piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001.

57. Tālāk Vispārējā tiesa nekādi nav izvērtējusi prasības, kas celta par atteikumu piekļūt pieprasītajiem dokumentiem, pieņemamību, ņemot vērā personas, uz kuru attiecas izmeklēšana saskaņā ar Regulu Nr. 883/2013, tiesības piekļūt lietas materiāliem. Gluži pretēji, tā jautājumu par pieņemamību izskatīja vienīgi saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001.

58. Šajā ziņā tā secināja, ka prasība attiecībā uz atteikumu piekļūt dokumentiem ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs pēc tam, kad *OLAF* bija noraidījis viņa pirmo pieteikumu, vairs nebija iesniedzis atkārtotu pieteikumu šīs regulas 7. panta 2. punkta izpratnē un *OLAF* atteikums nav uzskatāms par galīgu noraidošu lēmumu šīs regulas 7. un 8. panta izpratnē. Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu, ka *OLAF* viņu nebija informējis par viņa tiesībām iesniegt šādu atkārtotu pieteikumu, Vispārējā tiesa noraidīja. *OLAF* nevar pārmest to, ka tas nav sniedzis šo informāciju, jo tas apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikumu ir sapratis kā pieteikumu par piekļuvi lietas materiāliem, kuru iesniedz persona, kas sevi uzskata par tādu, uz kuru attiecas izmeklēšana, nevis kā pieteikumu par piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 [34].

[32] Skat. spriedumus, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France* (C-367/95 P, EU:C:1998:154, 47.–49. punkts), un 2011. gada 29. marts, *ThyssenKrupp Nirosta*/Komisija (C-352/09 P, EU:C:2011:191, 136. punkts).

[33] Skat. iepriekš šo secinājumu 22. punktu.

[34] Skat. pārsūdzētā rīkojuma 63.–70. punktu.

59. Vispārējā tiesa nav nedz paskaidrojusi, nedz tas ir acīmredzams, kāpēc tā nav pārbaudījusi, vai prasība, kas celta par *OLAF* atteikumu apelācijas sūdzības iesniedzējam piešķirt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, bija pieņemama kā prasība, kas celta par pieteikuma par piekļuvi lietas materiāliem noraidīšanu. Tas ir vēl jo vairāk pārsteidzoši tāpēc, ka Komisijas galvenais arguments par prasības pirmajā instancē nepieņemamību, ņemot vērā Regulu Nr. 1049/2001, ietvēra tieši apgalvojumu, ka *OLAF* bija tiesīgs pieteikumu par piekļuvi šiem dokumentiem uzskatīt par tādas personas pieteikumu piekļūt lietas materiāliem, kas sevi uzskata par tādu, uz kuru attiecas izmeklēšana. Vispārējā tiesa šo argumentāciju bija pārņēmusi. Tādēļ būtu tikai loģiski prasību pirmajā instancē par *OLAF* atteikumu izskatīt arī no tiesību piekļūt lietas materiāliem viedokļa.

60. Ir taisnība, ka savā prasības pieteikumā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzējs formāli ir atsaucies tikai uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pantā un Regulā Nr. 1049/2001 paredzēto tiesību piekļūt dokumentiem pārkāpumu [35]. Tomēr pēc būtības no viņa argumentācijas izriet, ka viņš ir sūdzējies arī par to, ka *OLAF* viņam ir atteicis piekļuvi izmeklēšanas lietas materiāliem, pamatojoties uz to, ka tas kļūdaini viņu netika uzskatījis par attiecīgo personu. Tādējādi savā prasības pieteikumā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzējs tostarp ir norādījis, ka personai ir jābūt piekļuvei lietas materiāliem procedūrā, kas uz viņu tieši attiecas. Viņam, īstenojot savas tiesības uz aizstāvību, esot tiesības piekļūt izmeklēšanas lietas materiālu dokumentiem, kas tieši skar viņa tiesības. It īpaši viņam esot jānodrošina piekļuve jebkuram lēmumam, kas attiecas uz viņu kā Teleormanas apgabala iestādes priekšsēdētāju. Turklāt jebkāda sarakste starp *OLAF* un Rumānijas korupcijas novēršanas iestādi, kas attiecas uz viņu, būtiski ietekmējot viņa tiesības.

61. Šī argumentācija nozīmē, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs *OLAF* atteikumu viņam piešķirt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem apstrīdēja, ņemot vērā ne tikai Regulu Nr. 1049/2001, bet arī viņa tiesības piekļūt lietas materiāliem kā attiecīgajai personai izmeklēšanā saskaņā ar Regulu Nr. 883/2013 [36]. Tas tādēļ, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punktu pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli. Savukārt apelācijas sūdzības iesniedzējs savu pieteikumu pamatoja ar viņa tiešu skārumu un viņa tiesībām uz aizstāvību. Taču tiesības piekļūt lietas materiāliem tieši ir personas, uz kuru attiecas pasākums, tiesību uz aizstāvību faktiskas izmantošanas obligātas sekas [37]. Nav būtiski tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs šajā ziņā nav tieši atsaucies uz savām tiesībām uz aizstāvību vai Pamattiesību hartas 41. pantu. Tas tādēļ, ka Vispārējai tiesai saskaņā ar *iura novit curia* principu ir jāveic faktu un argumentu, kurus tai iesnieguši lietas dalībnieki, juridiskā kvalifikācija [38].

62. Turklāt prasības pieņemamības nosacījumi Vispārējai tiesai ir jāpārbauda pēc savas ierosmes [39]. Attiecīgi Vispārējai tiesai šajā gadījumā bija vismaz jāvērtē, vai prasība, kas celta par *OLAF* atteikumu piešķirt apelācijas sūdzības iesniedzējam piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, bija pieņemama, ņemot vērā ikvienas personas tiesības piekļūt lietas materiāliem, kas uz viņu attiecas. Tas tā ir vēl jo vairāk tādēļ, ka pamatojums, uz kura pamata Vispārējā tiesa prasību par

35 Skat. pārsūdzētā rīkojuma 20. punktu.

36 Attiecībā uz netieši norādītu pamatu iespējamību skat. spriedumu, 2020. gada 11. marts, Komisija/*Gmina Miasto Gdynia* un *Port Lotniczy Gdynia Kosakowo* (C-56/18 P, EU:C:2020:192, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. septembris, *UBS Europe* u.c. (C-358/16, EU:C:2018:715, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39, 54. punkts).

39 Skat. spriedumu, 2004. gada 29. aprīlis, Itālija/Komisija (C-298/00 P, EU:C:2004:240, 35. punkts).

atteikumu piekļūt dokumentiem ir uzskatījusi par nepieņemamu, proti, atkārtota pieteikuma un galīga noraidoša lēmuma neesamība Regulas Nr. 1049/2001 izpratnē, nav atbilstošs, ņemot vērā Pamattiesību hartas 41. pantā paredzētās tiesības piekļūt lietas materiāliem.

63. Tādēļ pārsūdzētajam rīkojumam trūkst pamatojuma.

64. Pamatojuma neesamību Tiesa apelācijas tiesvedībā var konstatēt pēc savas ierosmes [40]. Tas tā vēl jo vairāk ir tad, ja tas attiecas uz prasības Vispārējā tiesā pieņemamības nosacījumiem, kuri Tiesai attiecīgā gadījumā arī ir jāpārbauda pēc savas ierosmes [41].

65. Turklāt no apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā tiesvedībā izvirzītās argumentācijas izriet, ka viņš, lai arī netieši, atsaucas uz savu tiesību piekļūt lietas materiāliem pārkāpumu kā attiecīgajai personai izmeklēšanā saskaņā ar Regulu Nr. 883/2013. Proti, viņš savu otro apelācijas sūdzības pamatu formāli balsta uz Regulas Nr. 1049/2001 pārkāpumu, kas noteikti ir saistīts arī ar Vispārējās tiesas koncentrēšanos uz šo regulu. Taču būtībā viņš norāda, ka piekļuve izmeklēšanas laikā izmantotajiem dokumentiem ir tiesību uz aizstāvību jautājums, jo šīs izmeklēšanas viennozīmīgi attiecās uz viņu un pat galvenokārt bija attiecinātas uz viņu.

66. Līdz ar to pārsūdzētais rīkojums ir jāatceļ, ciktāl Vispārējā tiesa ir noraidījusi prasību, kas celta par atteikumu piekļūt pieprasītajiem dokumentiem, neizvērtējot šīs prasības pieņemamību saistībā ar attiecīgās personas tiesībām piekļūt lietas materiāliem.

b) Par Regulu Nr. 1049/2001

67. Kā jau iepriekš minēts, attiecībā uz Regulu Nr. 1049/2001 Vispārējā tiesa pirmajā instancē celto prasību par *OLAF* atteikumu apelācijas sūdzības iesniedzējam piešķirt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem atzina par nepieņemamu. Apstrīdētais *OLAF* atteikums 2018. gada 1. oktobra vēstulē [42] nevar tikt uzskatīts par galīgu pieteikuma par piekļuvi dokumentiem noraidījumu atbilstoši šīs regulas 7. un 8. pantam [43].

68. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs savā 2018. gada 22. augusta vēstulē [44] ir pamatojies tikai un vienīgi uz Regulu Nr. 883/2013, un viņa pieteikums ir attiecies uz dokumentiem saistībā ar *OLAF* izmeklēšanām, kas uz viņu šķietami attiecās.

69. Otrkārt, viņš *OLAF* nav iesniedzis atkārtotu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktam. Šajā ziņā pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs, *OLAF* nevar pārmest, ka tas viņu nav informējis par viņa tiesībām iesniegt šādu atkārtotu pieteikumu saskaņā ar šīs tiesību normas 1. punktu. Proti, *OLAF* ir bijis tiesīgs uzskatīt viņa pieteikumu kā pieteikumu piekļūt lietas materiāliem, nevis kā sākotnējo pieteikumu Regulas Nr. 1049/2001 6. un 7. panta izpratnē.

70. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Vispārējās tiesas tiesību interpretācija neatbilst Regulai Nr. 1049/2001. Tās 6. pantā attiecībā uz pieteikumu saistībā ar piekļuvi dokumentiem neesot izvirzītas citas prasības kā tikai nepieciešamība šo pieteikumu formulēt vienā no

40 Skat. spriedumu, 2017. gada 20. decembris, *EUIPO/European Dynamics Luxembourg* u.c. (C-677/15 P, EU:C:2017:998, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Skat. rīkojumu, 2013. gada 5. septembris, *ClientEarth*/Padome (C-573/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:564, 20. punkts).

42 Skat. iepriekš šo secinājumu 23. punktu.

43 Skat. iepriekš šo secinājumu 57. un 58. punktu, kā arī pārsūdzētā rīkojuma 63.–70. punktu.

44 Skat. iepriekš šo secinājumu 22. punktu.

Savienības valodām un pietiekami precīzi, lai attiecīgā iestāde varētu viegli atrast attiecīgo dokumentu. Šos nosacījumus viņš esot izpildījis savā 2018. gada 22. augusta vēstulē. Tādējādi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 1. punktu *OLAF* esot bijis jāinformē apelācijas sūdzības iesniedzējs par viņa tiesībām iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar šīs tiesību normas 2. punktu, ko tas neesot izdarījis. Tādēļ viņa pieteikuma noraidīšana ar apstrīdēto vēstuli esot jāuzskata par galīgu noraidošu lēmumu, par kuru var celt atcelšanas prasību.

71. Šai argumentācijai var piekrist.

72. Ir gan tiesa, ka procedūra par piekļuvi Komisijas dokumentiem norisinās divos posmos. Tādēļ atbilde uz sākotnējo pieprasījumu Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 1. punkta izpratnē būtībā ir tikai pirmā nostāja, kas principā nav apstrīdama [45]. Katrā ziņā izņēmuma gadījumā, ja Komisija savu nostāju pauž galīgi ar šādas atbildes palīdzību, par šo atbildi var tikt celta atcelšanas prasība [46].

73. Pretēji uzskatam, ko Vispārējā tiesa ir paudusi pārsūdzētā rīkojuma 69. punktā, no šīs tiesvedības apstākļiem tomēr tieši izriet, ka *OLAF* atbilde apstrīdētajā vēstulē attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem bija uzskatāma par galīgu. Turklāt šis jautājums, kā to apgalvo Komisija, neattiecas uz Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, bet gan uz to juridisko kvalifikāciju, ko apelācijas tiesvedībā var pārbaudīt [47].

74. Saskaņā ar judikatūru ar Regulu Nr. 1049/2001 pamatotās divu posmu procedūras mērķis ir ļaut Komisijai ātri pieņemt lēmumus par piekļuvi dokumentiem un attiecīgā gadījumā vēlreiz pārskatīt negatīvos lēmumus. Tā mērķis it īpaši ir novērst turpmākus juridiskus strīdus [48]. Tomēr šādai divposmu procedūrai ir nozīme tikai tad, ja Komisija pēc pirmā negatīvā lēmuma arī faktiski vēlas saglabāt iespēju grozīt šo lēmumu. Tā pauž šo gribu, norādot pieteikuma iesniedzējam, ka viņam ir tiesības iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu. Vispārējā tiesa iepriekšējos nolēmumos attiecīgi jau ir nospriedusi, ka šādas norādes neesamības gadījumā prasība par tāda sākotnējā pieteikuma noraidīšanu, kas attiecas uz piekļuvi dokumentiem, ir pieņemama [49]. Tas tādēļ, ka tādējādi tieši tiek norādīts, ka noraidījums ir bijis galīgs.

75. Tam, ka norādes neesamība par iespēju iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar Vispārējās tiesas analīzi šajā gadījumā ir saistīta ar to, ka *OLAF* pieteikumu ir sapratis kā pieteikumu piekļūt lietas materiāliem, šajā ziņā nav nozīmes.

76. Tas tādēļ – kā pamatoti norāda apelācijas sūdzības iesniedzējs –, ka Regulā Nr. 1049/2001 nav paredzēti nekādi citi pieteikuma par piekļuvi dokumentiem pieņemamības nosacījumi kā tikai nepieciešamība šo pieteikumu formulēt vienā no Savienības valodām un pietiekami precīzi, lai attiecīgā iestāde varētu viegli atrast attiecīgo dokumentu. Tādējādi netiek prasīts, lai pieteikuma iesniedzējs savu pieteikumu skaidri balstītu uz Regulu Nr. 1049/2001. Gluži otrādi – Savienības iestādēm, uz kurām attiecas šī regula, ir jāapzinās, ka Savienības tiesībās ir noteiktas vispārējas

[45] Rīkojums, 2012. gada 15. februāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (C-208/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:76, 30. punkts), kā arī spriedums, 2014. gada 2. oktobris, *Strack*/Komisija (C-127/13 P, EU:C:2014:2250, 36. punkts).

[46] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 26. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 58.–62. punkts), kā arī spriedumu, 2014. gada 2. oktobris, *Strack*/Komisija (C-127/13 P, EU:C:2014:2250, 36. punkts).

[47] Spriedums, 2017. gada 23. novembris, *Bionorica* un *Diapharm*/Komisija (C-596/15 P un C-597/15 P, EU:C:2017:886, 55. punkts).

[48] Spriedums, 2010. gada 26. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 53. un 54. punkts).

[49] Vispārējās tiesas spriedumi, 2009. gada 9. septembris, *Brink's Security Luxembourg*/Komisija (T-437/05, EU:T:2009:318, 74. un 75. punkts); 2017. gada 23. janvāris, *Justice & Environment*/Komisija (T-727/15, nav publicēts, EU:T:2017:18, 14. punkts); 2018. gada 11. decembris, *Arca Capital Bohemia*/Komisija (T-440/17, EU:T:2018:898, 20. punkts), un 2018. gada 11. decembris, *Arca Capital Bohemia*/Komisija (T-441/17, nav publicēts, EU:T:2018:899, 19. punkts).

tiesības piekļūt dokumentiem, kuru pamatā ir šīs regulas noteikumi. Tas nozīmē, ka jebkurš pieteikums par piekļuvi dokumentiem, iespējams, ietilpst tās tvērumā un ka tā atteikums ir jāizvērtē, ņemot vērā tajā paredzētos izņēmuma iemeslus. Tas, ka pieteikums par piekļuvi dokumentiem tiek iesniegts saistībā ar procedūru, kuru reglamentē cits tiesiskais regulējums, šajā gadījumā – Regula Nr. 883/2013, neizslēdz, ka šis pieteikums tomēr ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 tvērumā [50].

77. Tādēļ Savienības iestādei, uz kuru attiecas šī regula, ir jānorāda pieteikuma iesniedzējam uz viņa tiesībām iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar 7. panta 2. punktu, ja tā sev vēlas saglabāt iespēju pārskatīt pieteikuma par piekļuvi dokumentiem noraidījumu. Pretējā gadījumā tai ir jāpieņem, ka šis noraidījums ir uzskatāms par galīgu un to var tieši pārbaudīt tiesā.

78. Turklāt, ja prasība par noraidošu lēmumu arī bez šādas informēšanas atkārtota pieteikuma neesamības dēļ būtu nepieņemama, tiktu pat radīts stimuls ļaunprātīgi nenorādīt informāciju par tiesību aizsardzības līdzekļiem. It īpaši politiski jutīgos gadījumos, kā tas ir šajā gadījumā, šis stimuls būtu vēl jo lielāks.

79. Šajā gadījumā tātad bija jāuzskata, ka *OLAF* apstrīdētajā vēstulē bija galīgi paudis savu noraidošo nostāju attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegto pieteikumu par piekļuvi dokumentiem. Tādēļ tas tieši varēja būt atcelšanas prasības priekšmets. Tādējādi Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo ir atzinusi par nepieņemamu apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikumu atcelt *OLAF* atteikumu piešķirt viņam piekļuvi noteiktiem dokumentiem.

3. Starpsecinājums

80. No visa iepriekš minētā izriet, ka pārsūdzētais rīkojums ir jāatceļ, ciktāl tajā apelācijas sūdzības iesniedzēja celtā prasība par *OLAF* atteikumu piešķirt viņam piekļuvi noteiktiem dokumentiem tika atzīta par nepieņemamu. Savukārt Vispārējā tiesa pamatoti ir noraidījusi prasību kā nepieņemamu, ciktāl tā attiecās uz *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi [51].

B. Par lietas nodošanu Vispārējai tiesai

81. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas lēmumu, Tiesa var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja tā ir izskatāmā stāvoklī, vai nodot lietu atpakaļ nolēmuma pieņemšanai Vispārējā tiesā.

82. Šajā gadījumā jautājums par lietas nodošanu atpakaļ Vispārējai tiesai rodas tikai saistībā ar pirmajā instancē izvirzīto prasījumu atcelt *OLAF* atteikumu piešķirt apelācijas sūdzības iesniedzējam piekļuvi noteiktiem dokumentiem.

83. Šajā ziņā lieta ir izskatāmā stāvoklī, jo Tiesa pati var pieņemt galīgo spriedumu par pirmajā instancē izvirzītā prasījuma pieņemamību. Tas tādēļ, ka no otrā apelācijas sūdzības pamata vērtējuma izriet, ka šis prasījums ir pieņemams.

[50] Skat., piemēram, spriedumus, 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Éditions Odile Jacob* (C-404/10 P, EU:C:2012:393), un Komisija/*Agrofert Holding* (C-477/10 P, EU:C:2012:394), kā arī 2014. gada 27. februāris, Komisija/*EnBW Energie Baden-Württemberg* (C-365/12 P, EU:C:2014:112).

[51] Skat. iepriekš šo secinājumu 51.–53. punktu.

84. Tādējādi, pirmkārt, šī pārbaude pierādīja, ka *OLAF* veiktais pieteikuma par piekļuvi dokumentiem noraidījums ir galīgs noraidošs lēmums saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantu, ar ko *OLAF* ir galīgi noteicis savu nostāju un kas tādējādi var būt tieši atcelšanas prasības priekšmets [52].

85. Otrkārt, no šīs pārbaudes izriet, ka Vispārējā tiesa savukārt nav pārbaudījusi, vai prasība, kas celta par *OLAF* atteikumu apelācijas sūdzības iesniedzējam piešķirt piekļuvi noteiktiem dokumentiem, bija pieņemama, ņemot vērā personas, uz kuru attiecas *OLAF* izmeklēšana, tiesības piekļūt lietas materiāliem [53]. Tomēr nav redzamu iemeslu, kuru dēļ prasībai šajā ziņā būtu jābūt nepieņemamai.

86. Tādējādi savā prasības pieteikumā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzējs, lai arī netieši, ir atsaucies uz tiesībām piekļūt lietas materiāliem [54].

87. Proti, ne tikai atbilde uz jautājumu, vai apelācijas sūdzības iesniedzējs saistībā ar tiesībām piekļūt lietas materiāliem var saņemt piekļuvi iepriekšējo izmeklēšanu lietas materiāliem, bet arī atbilde uz jautājumu, vai atteikums piekļūt šiem lietas materiāliem vispār rada tiesiskas sekas attiecībā uz viņu, un tādējādi ir apstrīdams akts, ir atkarīga no tā, vai viņš ir jāuzskata par tādu, uz kuru attiecas šie lietas materiāli, ko *OLAF* ir noliedzis. Tomēr lietas dalībnieku šajā ziņā pausto argumentu vērtējums attiecas uz prasības par pieteikuma piekļūt lietas materiāliem noraidījumu pamatotību vai katrā ziņā ir tik cieši ar to saistīta, ka, izskatot jautājumu par pieņemamību, uz to nevar atbildēt.

88. Katrā ziņā prasības, kas celta par atteikumu piekļūt lietas materiāliem, pieņemamība nevar tikt noraidīta, pamatojoties uz argumentu, ka ar to tiktu apiets termiņš prasības celšanai par galīgajiem ziņojumiem [55], jo šajā ziņā ir jāvērtē, vai apelācijas sūdzības iesniedzējs šajos ziņojumos kļūdaini nav kvalificēts kā "attiecīgā persona" Regulas Nr. 883/2013 2. panta 5. punkta izpratnē.

89. Papildus tam, ka šo ziņojumu apstrīdamība atcelšanas prasības ietvaros nav skaidra un nav galīgi precizēta [56], personas, uz kuru (iespējams) attiecas *OLAF* izmeklēšana, tiesības piekļūt lietas materiāliem katrā ziņā ir jāvar īstenot neatkarīgi no tā, vai šī persona (iespējams, sekmīgi) ir apstrīdējusi izmeklēšanas galīgo ziņojumu. Tas tādēļ, ka ir pilnīgi iespējams, ka nepieciešamība lūgt piekļuvi *OLAF* izmeklēšanas lietas materiāliem nerodas jau brīdī, kurā šī persona uzzina par izmeklēšanas ziņojumu, bet gan tikai vēlāk, it īpaši balstoties uz secinājumiem, kādus valsts iestādes izdara no *OLAF* secinājumiem uz to veikto darbību pamata vai prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros.

90. No tā izriet, ka attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju – saistībā ar viņa tiesību piekļūt lietas materiāliem pārbaudi – nevar atsaukties uz to, ka viņam ir liegts apgalvot, ka *OLAF* kļūdaini nav kvalificējis viņu kā "attiecīgo personu".

91. Visbeidzot, nevar arī uzskatīt, ka nav būtiski, vai pirmajā instancē izvirzītais prasījums atcelt *OLAF* atteikumu pieteikuma iesniedzējam piešķirt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem tiek izskatīts saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 vai saskaņā ar personas tiesībām piekļūt lietas materiāliem procedūrā, kas uz viņu attiecas. Tas tādēļ, ka katram no šiem abiem juridiskajiem

[52] Skat. iepriekš šo secinājumu 73.–79. punktu.

[53] Skat. iepriekš šo secinājumu 57.–59. punktu.

[54] Skat. iepriekš šo secinājumu 60.–61. punktu.

[55] Šajā gadījumā prasība pirmajā instancē tika celta pēc šī termiņa beigām, skat. iepriekš šo secinājumu 38. punktu.

[56] Skat. iepriekš šo secinājumu 35. un 36. punktu.

pamatiem ir atšķirīgs nolūks. Ikviena Savienības pilsoņa tiesības piekļūt dokumentiem ir paredzētas, lai sniegtu sabiedrībai cik vien iespējams plašu piekļuvi Savienības dokumentiem [57], savukārt tiesības piekļūt lietas materiāliem ir daļa no personas, uz kuru attiecas pasākums, tiesībām uz aizstāvību ne tikai procedūras laikā, bet arī pēc procedūras beigām [58].

92. Līdz ar to ir pilnīgi iespējams, ka jautājuma par to, vai pieteikuma iesniedzējam tiek sniegta piekļuve konkrētam dokumentam, izskatīšana rezultātā atšķiras atkarībā no tā, pamatojoties uz kuru juridisko pamatu to izskata. Tādējādi, piemēram, var iztēloties, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā paredzētais izņēmums pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas mērķiem attaisno pieteikuma par piekļuvi dokumentiem noraidījumu šīs regulas izpratnē, savukārt to nevar attiecināt uz pieteikuma iesniedzēju, kurš lūdz piekļuvi lietas materiāliem, kas uz viņu attiecas, un pamatoti apgalvo savu skārumu. Un otrādi, ir iedomājams, ka persona, kas sekmīgi nepierāda, ka uz viņu attiecas izmeklēšana, īstenojot vispārējās tiesības piekļūt dokumentiem, tomēr var iegūt piekļuvi noteiktiem izmeklēšanas lietas materiālos esošiem dokumentiem.

93. No visa iepriekš minētā izriet, ka Tiesa var noraidīt Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību attiecībā uz prasījumu atcelt *OLAF* atteikumu apelācijas sūdzības iesniedzējam piešķirt piekļuvi noteiktiem dokumentiem. Lai lemtu par šī prasījuma pamatotību, lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai gan attiecībā uz tiesībām piekļūt lietas materiāliem, gan attiecībā uz Regulu Nr. 1049/2001.

94. Līdz ar to nav jālemj par apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegto pieteikumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem [59].

VI. Par tiesāšanās izdevumiem

95. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Reglamenta 138. panta 3. punktā, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz 184. panta 1. punktu, ir paredzēts, ka tad, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz paši savus tiesāšanās izdevumus. Tomēr Tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var arī nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.

96. Šajā gadījumā ir gan tā, ka, no vienas puses, apelācijas sūdzība tiek noraidīta, ciktāl tā attiecas uz prasību, kas celta par *OLAF* atteikumu veikt izmeklēšanu par iepriekšējo izmeklēšanu norisi, un pārsūdzētais rīkojums tiek apstiprināts, ciktāl tajā kā nepieņemams ir noraidīts šajā ziņā izvirzītais prasījums.

97. No otras puses, apelācijas sūdzība tiek apmierināta, ciktāl tā attiecas uz prasību, kas celta par *OLAF* atteikumu apelācijas sūdzības iesniedzējam piešķirt piekļuvi noteiktiem dokumentiem, Komisijas attiecībā uz šo prasījumu izvirzītā iebilde par nepieņemamību tiek noraidīta un lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai nolēmuma pieņemšanai par šo pašu prasījumu. Turklāt,

[57] Skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, Komisija/*EnBW Energie Baden-Württemberg* (C-365/12 P, EU:C:2014:112, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

[58] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. septembris, *UBS Europe* u.c. (C-358/16, EU:C:2018:715, 61. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī manus secinājumus lietā *UBS Europe* u.c. (C-358/16, EU:C:2017:606, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

[59] Skat. iepriekš šo secinājumu 30. punktu.

izvērtējot otro apelācijas sūdzības pamatu, ir atklājies, ka Komisijas rīcība nav bijusi konstruktīva, jo tās iebildē par nepieņemamību bija pieļauta tāda pati pretruna kā Vispārējās tiesas argumentācijā [60].

98. Ņemot vērā šos apstākļus, šķiet pamatoti šajā gadījumā nolemt, ka Komisija atlīdzina gan tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies šajā instancē un pirmajā instancē saistībā ar iebildi par nepieņemamību, gan pusi no tiesāšanās izdevumiem, kas apelācijas sūdzības iesniedzējam radušies šajā instancē un pirmajā instancē saistībā ar iebildi par nepieņemamību.

99. Savukārt apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpiespriež atlīdzināt pusi no tiesāšanās izdevumiem, kas tam radušies šajā instancē un pirmajā instancē saistībā ar iebildi par nepieņemamību.

100. Lēmuma par pārējiem tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek [61].

VII. Secinājumi

101. Pamatojoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, iesaku Tiesai nolemt šādi:

1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 12. maija rīkojumu *Dragnea*/Komisija (T-738/18, nav publicēts, EU:T:2020:208), ciktāl tajā kā nepieņemams ir noraidīts prasījums atcelt *OLAF* atteikumu piešķirt *Liviu Dragnea* piekļuvi noteiktiem dokumentiem un ir piespriests *Liviu Dragnea* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

2) Noraidīt Eiropas Komisijas Eiropas Savienības Vispārējā tiesā izvirzīto iebildi par nepieņemamību, ciktāl tā attiecas uz prasījumu atcelt *OLAF* atteikumu piešķirt *Liviu Dragnea* piekļuvi noteiktiem dokumentiem.

3) Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par šo pašu prasījumu atcelt *OLAF* atteikumu piešķirt *Liviu Dragnea* piekļuvi noteiktiem dokumentiem.

4) Apelācijas sūdzību pārējā daļā noraidīt.

5) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies šajā instancē un pirmajā instancē saistībā ar iebildi par nepieņemamību, kā arī atlīdzina pusi no *Liviu Dragnea* tiesāšanās izdevumiem šajā instancē un pirmajā instancē saistībā ar iebildi par nepieņemamību.

6) *Liviu Dragnea* sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem, kas viņam radušies šajā instancē un pirmajā instancē saistībā ar iebildi par nepieņemamību.

7) Lēmuma par pārējiem tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[60] Skat. iepriekš šo secinājumu 56. un 59. punktu.

[61] Šajā sakarā skat. spriedumu, 2010. gada 26. janvāris, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 69. punkts).